Ч. 40 Субота 21 лютого (5 марта) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Всілякі здогади. — Конференция екзекутивного комітету правиці. — Знесенє заказу ношеня відзнак буршівских в Празї. — Благотворительний без благотворителів. — Дальший епізод по процесї Золї. — Дальші вісти про замах на грецкого короля. — Дальші транспорти російского войска через Босфор і Дарданелї до Владивостока.)

Зачувати, що Рада державна має бути скликана день 15 с. м., однакож того речинця ще не оголошено і, кажуть, аж тогди буде оголошений, коли будуть видані нові розпоряджeня язикові. Який єсть зміст тих розпоряджень, доси, розуміє ся, ще не знати; можна хиба лиш то сказати, що о скілько верховодячі круги нїмецких і ческих партий могли о них щось довідати ся, то они готові може більше викликати невдоволенє Чехів як Нїмців. — В понеділок дня 7 с. м. має зібрати ся на нараду екзекутивний комітет правиці. — Після Reichswehr має більшість парляментарна стояти при тім, щоби по скликаню Ради державної вибрати знову ту саму президию, що була доси. — В Празї знесено вже вчера заказ поліцийний ношеня відзнак буршівских і нїмецкі студенти появили ся знову в них відзнаках.

Минувшої суботи відбували ся в Петербурзї збори звістного „благотворительного общества“, що давало свого часу щедро — нинї вже скупійше — „запомоги“ всїляким „братям Славянам“ і поклонникам „всеславяньскої ідеї“ в роді тих, якими були у нас н. пр. Площаньский, редактор „Слова“ і єму подібні. Збори відбували ся під проводом ґр. Іґнатєва, котрий при сїй нагоді підніс жалї, що товариство се упадає, бо коли оно ще в сїмдесяти роках мало до 2000 членів, нинї має всего ледви 587 дїйстних членів, а з почетними і дожизненними і ново вибраними всего 737. Факт сей єсть характеристичний для нинїшного стану панславістичної ідеї в Росиї.

Процес Золї викликує що раз то нові епізоди а отсей слїдуючий єсть певно не послїдний. Сенатор Траріє, що виступав яко сьвідок в процесї Золї, дістав від капітана ґенерального штабу Беґуена лист, в котрім той ганьбить єго послїдними словами і під конець висказує жаль, що французка мова не має таких слів, котрими би можна добре напятнувати підлоту Траріє'го. Траріє післав копію того листу мінїстрови війни а той відмовив заняти ся сею справою. Справа опре ся тепер об сенат і палату послів.

З Атин доносять, що там арештовано ще й третого спільника Карділ'ого. Єсть то чоловік молодий, родом з північної Македонії і називає ся Кокіріс. Він як і другий спільник Карділ'ого признали ся до вини і кажуть, що то Карділ'і їх намовив. Кажуть також, що Карділ'і мав великі довги, а заговірники, що єго наймили, заплатили єму значну суму. На місци замаху знайдено динамітову бомбу — не динаміт в якімсь нагробнику, як то первістно донесено — котра має бути так велика як голова малої дитини. Поліция здогадує ся, що заговірники нафабрикували ще більше таких бомб і тепер слїдить за ними.

З Константинополя доносять, що сими днями переплив з Чорного моря через Босфор і Дарданелї знову один російский корабель, котрий повіз до Владивостока 1563 рекрутів і 39 пасажирів. Вість о тім занепоїла політичні круги льондоньскі, в котрих звертають увагу на то, що для Росиї поправдї не істнує вже давний договір парискиий, бо она за кождий раз, коли їй того потреба, дістає призволенє від султана, на переїзд кораблів воєнних, котрі лиш для ока називають ся кораблями добровільної фльоти. Тим способом перевезла вже Росия кілька тисячів свого войска до всхідної Азиї.

Дописъ.

З Богородчаньского.

(Ратункова акция в повітї).

В сих підгірских сторонах голод і тїснота, бо як всюди, так і ту сего лїта був неурожай і все понищили град і повінь. З тої причини від лїта нарід тутешний купує їсти; і певно бувби голод народови дав ся в знаки, як би в нашім повітї добрі наші пп. урядники, не подбали за нарід. Ото они щиро заняли ся тою справою і дуже велику полекшу бідним людям зробили: бо купують кукурузу цїлими ваґонами і за корець платять звиж 5 зр. з привозом, а людям продають корець по 4 зр. 50 кр.

---

27)

Остров з закопаними скарбами.

(З англійского — Р. Л. Стівензона.)

(Дальше).

— То все красно і добре — відозвав ся Джордж. — Але як ми заберемо скарб, коли не маємо корабля?

Зільвер параз схопив ся і опершись одною рукою об стїну, звернув ся до бесїдника:

— Стережи ся, Джордже — крикнув він. — Відозви ся ще лиш одним словом невдоволеня, а я тебе визву до бою. Як то? А звідки-ж я то можу знати? Ви менї скажіть — ти і другі, що менї до всего мішаєте ся і через котрих мій шупер пропав, кат би вас взяв. Але ти того не можеш сказати, бо у тебе тілько розуму, що у таргана. Але міг би-сь і повинен би-сь чемнїйше говорити, Джордже Мерр, вір менї.

— То таки й справедливо — сказав на то Морґан.

— А вже-ж що справедливо! — відповів кухар корабельний. — Ви запропастили менї корабель, а я відшукав скарби. Хто з нас лїпший? А тепер скидаю ся з капітаньства до чорта! Вибирайте собі, кого хочете, на капітана, я вже не капітан.

— Зільвер! крикнули они тогди всї враз.— Барбекі лишить ся нашим капітаном, гурра Барбекі!

— Ага — відозвав ся кухар — звідти вітер віє? Джордже, мій друже, я побоюю ся, що тобі ще довго прийде ся ждати, заким станеш капітаном. Щастє твоє, що я не мстивий. Та я й ніколи ним не був. А тепер, товариші, що буде з отсим чорним листом? Вам тепер жаль, що ви єго написали, що? Дік зруйнував своє щастє та й попсував собі свою біблїю, от і тілько шкоди з того всего.

— Але чей можна менї біблїю поцїлувати? — спитав Дік, котрого то очевидно гризло, що він стягнув проклятє на себе.

— Біблїю, з котрої видерто картку? — сказав на то Зільвер глумливо. — Можеш так само поцїлувати яку книжку з народними піснями. Подивись Джіме — і він кинув до мене папір — то для тебе рідка річ.

То був круглий кусник паперу завбільшки срібного таляра. З одного боку був білий, бо то була послїдна картка, а з другого боку кілька стрічок з Обявлення сьв. Іоана — між ними також і отсї слова, котрі якось дивно підходили до сего положеня: „А на дворі будуть пси і душегубцї!“ Задрукована сторона була зачорнена вуглем, та й однїсеньке слово на другій сторонї "скинений" було також виписане вуглиском. Тота памятка лежить в сїй хвили передо мною на столї, але крім знаків, які лишили ся на ній від нігтів, не видко на ній анї слїду з письма.

Тим закінчила ся пригода сеї ночи. Зараз по тім полягали ми всї спати, напившись ще перед тим по черзї руму з фляшки, а Зільвер пімстив ся на Джорджу Меррім тим, що поставив єго на варті і загрозив смертию, як би він показав ся ледащим.

Я довго не міг заснути, а Бог знає, що я мав о чім думати: Хиба-ж я по полудни, припертий до крайности, не убив чоловіка, і не видів, як тепер Зільвер дивно викручував ся, одною рукою держав ворохобників за лоб, а другою ловив ся всякого можливого способу, щоби заключити мир і уратувати своє житє? Він сам спав спокійно і хропів; хоч який він був безбожний, а все таки менї було єго жаль, бо преці він змилував ся надо мною, коли я собі розважив всю ту небезпечність, яка єму грозила, і шибеницю, яка єго ждала.

Глава трийцята.

На слово.

Я пробудив ся на другий день як-раз під ту пору, коли якийсь дзвінкий, сильний голос кричав до нас зпід лїса:

— Хата з кругляків агой! доктор прийшов.

То був доктор. Хоч я й утішив ся, почувши єго голос, то все-таки моя радість не була і без горя. Я зі встидом спогадав собі на мій непослух, на хитре поступованє, та й бояв ся глянути єму в очи, коли я собі подумав, в яку я дістав ся компанію та в яке небезпечне положенє.

Видко, що він встав, коли ще було темно, бо ледви що свитало, а коли я побіг до отвору до стріляня і виглянув на двір, побачив я єго як давнїйше Зільвера,аж по колїна в зарazливій мрацї.

— А Ви вже тут, пане доктор? Добрий день, пане доктор! — відозвав ся Зільвер, котрому цїле лице ясніло і по котрім не видко було, що він лише що пробудив ся. — Ви все

а бідним дають дурно і не знаючи в других повітах, дбають так пп. урядники за бідним народом, як тут. Великі заслуги коло того положили: п. староста Міхель, маршалок Ради повітової Шелиньский, о. декан і віцемаршалок Пачовский, радник суду краевого і посол на Сойм краевий Кульчицкий і декотрі виднійші члени Ради повітової, котрі уміли краснорічиво представити долю народа і его гірке житє в часї голоду: як на пр. підчас засїданя Ради повітової оо.: Паук, Смольницкий, Андрохович, Охримович і п. Барабаш та Лукач.

На кукурузу поофірував Видїл повітовий з своеї каси 500 зр. а п. староста Міхель виеднав в Намістництві 1500 зр. безповоротної запомоги, і уже доси продали і роздали даром 7 ваґонів, т. е. 700 кірцїв кукурузи, і дальше так роблять доки вистане тих 2000 зр. Чиж не славне то дїло? Чиж таким добродіям неналежить ся честь и слава? Тут мушу надмінити, що п. староста Міхель, то правдивий добрий отець, бо як Всеч. о. Смольницкий сказав до своїх парохіян: що в того пана старости двері для кождого отворені, і кривду і просьбу кождого радо вислухае і прийме. Та й то певно треба признати, бо й я сам того доконав для людий богато разів. З помежи многих случаїв мав я і такий: У моїм селї сеї зими розписана була лїцитация за залеглі податки. Я видячи голод у селї, яко начальник громади удав ся з просьбою до п. старости о здержане лїцитациї, бо в селї голод — і сейчас п. староста лїцитацию здержав а бідні люди помалу податки сплачують і серцем Бога молять за п. старосту.

Прото в імени підгірского бідного народа жичу від серця пану старостї і всїм висше згаданим урядникам і добродіям Многая і благая літа! *Ілько Шешор*, начальник громади з Хмелївки.

Новинки.

Львів дня 4-го марта 1898.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував концептових практикантів Намістництва: Ад. Кархезого в Стшижові, Вільг. Ґавроньского в Камінцї струмиловій, Ром. Комара у Львові, Брон. Виспевского в Старім містї, дра Фил. Дружбацкого в Величцї, Стан. Бідермана в Мостисках, Мар. Ягусиньского в Теребовли, Казим. Шпалького в Бялій, Ант. Шультіса у Львові, Сев. Дольницкого в Ниську, Йос. Рібенбавера в Пильзнї, дра Стан. Пекарского у Львові, дра Гуґ. Шварца в Лїську, Володисл. Мадейского у Львові, дра Ад. Баля в Коросні, Мих. Вержховского в Турцї, Петра Бушиньского в Збаражи і Ад. Грабовского в Сокали концепістами Намістництва.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс ц. к. старших комісарів повітових: бар. Ґвід. Батталїю з Тарнова до Львова, дра Йос. Найончковского зі Львова до Бродів, Викт. Дзеровича з Золочева до Львова; ц. к. комісарів повітових: Меч. Стшельбицкого з Бялої до Золочева, Стан. Маркевича з Нисьна до Рончиць, Вяч. Сеньковского з Добромиля до Станиславова, дра Казим. Дрогойовского з Нового Санча до Тарнова, Стан. Тебинку з Рончиць до Львова, Ад. Пуницкого з Мисслениць до Добромиля, Ад. Лещиньского зі Львова до Самбора, Тад. Мічку з Калуша до Бохнї, дра Здисл. Вавравша з Самбора до Жовкви; ц. к. концепістів Намістництва; Ів. Лемиковского з Сянока до Калуша, Винк. Пшибиславского зі Стрия до Мисслениць, Йос. Ольшевского з Жовкви до Вадовиць і Ад. Кархезого з Стшижова до Кольбушової; вкінци ц. к. концептових практикантів Намістництва: Винк. Вичковского з Богородчан до Жовкви, дра Йос. Шепета з Вадовиць до Бялої, дра Жигм. Падлевского з Залїщик до Нового Санча, Стан. Потоцкого зі Скалата до Стшижова, Йос. Богорского-Ленкевича з Гусятина до Ланьцута, Казим. Пшибиславского зі Львова до Залїщик, Тад. Гординьского з Нового Торгу до Гусятина, дра Стан. Окенцкого з Кракова до Львова, Лук. Борек-Прека з Ярослава до Бялої, Тад. Хондзиньского з Турки до Долини, дра Евст. Старжиньского зі Львова до Нисьна і Мар. Януша-Онишкевича зі Львова до Скалата.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 28-го лютого с. р.: 1) Затвердити вибір п. Сим. Каетановича на відпоручника Ради повітової до ц. к. окружної Ради шкільної в Залїщиках; 2) затвердити вибір Корн. Лещиньского управителя 2-кл. школи в Наконечнім на представителя учительства до ц. к. окружної Ради шк. в Яворові; 3) іменувати учителями в народних школах: Вал. Кукулку управителькою 3-кл. женьскої школи в Копичинцях, Мар. Котикову молод. учителькою 2-кл. шк. народ. в Рясній польскій, Евст. Галевича учит. 1-кл. шк. в Довгополи, Соф. Левицку учителькою 1-кл. шк. в Козельниках, Жигм. Рубінґера молод. учит. 5-кл. шк. мужеской в Чорткові. Мар. Шміда старшим учит. 4-кл. шк. в Хоросткові, Володисл. Каменьского стар. учит. 5-кл. шк. мужеской в Жовкви, Алекс. Новотарского управит. 2-кл. шк. в Горожанцї. Ів. Заячківского учит. 1-кл. шк. в Ридодубах, Мар. Ґуставову в Тарношинї. Вас. Кебалу в Розворянах, Анну Чайковску в Ульгівку, Мих. Телишевского в Раківци, Кар. Питковску в Рунґурах, Сим. Дату в Монастирци, Андр. Шмату в Побужанах, Володисл. Пухалича в Белзци, Мих. Гевка в Ясенові пільнім, Вас. Підлеснюка управит. 2-кл. шк. в Поточисках, Ол. Юркевичівну молод. учит. 2-кл. шк. в Лисци і Мих. Керницкого учит. 1-кл. шк. в Будилові; 4) іменувати в середних школах: о. Вікт. Бжезицкого заступником катихита в III-ій ґімназиї у Львові, Ром. Ерпста суплентом в V-ій ґімн. у Львові. Фридр. Ганкого в реальній школї в Кракові; 5) затвердити в учительстві в середних школах учителїв: Болесл. Ґроговского в ґімназиї в Ряшеві і Густ. Летпера в II-ій ґімназиї у Львові; 6) перемінити 4-кл. мужеску школу в Белзї на 5-кл. від 1-го вересня 1898; 7) приймити до відомости справоздане ц. к. інспектора краевого з люстрациї ґімназиї в Золочеві.

— **Жертва морозу.** Максим Матїйчик, газда з Ґрозьови старомiского повіту, продавши дня 15-го м. м. воли па ярмарку в Лютовисках, вертав вечером домів. Того дня лютила ся странна метелиця. До Мшанця дійшов Матїйчик разом з своїм братаничем та ще з одним чоловіком, але в Мшанци приостав, а братанич повідав до товариша, що стрик скупий, не хоче купити горівки, тому і приостав. Прийшли оба домів, а стрика нема; не прийшов домів і на другий день і третий, десь пропав. Вийшли люди з Ґрозьови на мшанецкі поля глядати, але не найшли. Другого дня так само, хоч і жандарм помагав. Аж 22-го лютого учинив ся попуст, а 23-го йшов з Ґрозьови паробчак в Мшанець, зійшов трохи зі стежки, побачив сїрак з під снїгу, побіг в Мшанець і дав знати, що найшов Матїйчика. Вийшли люди і найшли все так, як паробчак оповідав. Матїйчик положив собі торбу під голову, плахту постелив під ноги і так лїг та й заснув на віки. Гроші за воли найшли в пазушници (кишени в сорочцї на грудех). Лишив шестеро дїтий, з котрих найстарший хлопець має 12 лїт.

з птичками, бо й в приповідцї каже ся, що ранна година то золото. Та не спи, Джордже, а піди та поможи докторови перелїзти через частокіл. Ваші всї недужі мають ся добре, не погіршило ся їм і всї веселі.

Так розмавляв він стоячи на вершку горба з кулею під пахою і спершись одною рукою об хату — голосом, поставою і виразом зовсїм давний Джек.

— Маємо нинї для Вас, пане, велику несподїванку — говорив він дальше. — Маємо у себе малого чужинця, — нового пенсіонїста, що такий хороший як скрипка, а спав як суперкарґо [1]) цїлу ніч коло Джека.

Др. Ляйвезі перелїз вже був через частокіл і підійшов таки близько до кухаря; я зачув длятого, що єму голос якось змінив ся, коли він сказав:

— Чейже не Джім?

— А хто-ж би, як не мій любий, малий товариш Джім — відповів на то Зільвер.

Доктор аж не міг промовити і станув та минуло кілька хвиль, заким він пустив ся дальше.

— Ну, ну — сказав він наконець — насамперед обовязок а відтак приємність, Зільвере. Загляньмо длятого насамперед до Ваших недужих.

За хвильку опісля зайшов він до хати і кивнувши гнївливо на мене, взяв ся до своєї роботи межи недужими. Видко не бояв ся зовсїм, хоч анї на хвильку не міг бути безпечним свого житя між тими зрадливими злими духами, та розмавляв з недужими, як би то було де в спокійній честній родинї. Его поступоване зробило на тих людий добре враженє, бо они поводили ся супротив него так, як би й нїчого нїколи не було — як би він все ще був корабельним доктором, а они все ще вірними матрозами.

— З Вами зовсїм добре, мій друже — сказав він до того, що мав обвязану голову — а коли хто ледви уйшов з житєм, то певно Ви, у Вас, видко, мусить бути чашка з зелїза. А як Ви ся маєте, Джордж? З лиця виглядаєте так як би Вам печїнка перевернула ся до гори ногами. Бралисте лїки? Чуєте, люди, чи брав він лїки?

— Ау, ау, ser брав дійстно — відозвав ся Морґан.

— Я питаю ся длятого — сказав др. Ляйвезі як найчемнійше — бо уважаю то за свій обовязок чести, щоби тепер, коли я преці раз став доктором ворохобників, або лїпше сказавши, доктором вязници, не дати пропасти для нашого короля Юрия (Боже его благослови!) і для шибеницї анї одному чоловікови.

Тоті урвителї глянули один по другім, але не відозвали ся анї одним словом гнїву на таку обиду.

— Дїкови щось не добре — сказав котрийсь.

— Та й Дїк? — відповів на то доктор.— Ходи-ж сюди Дїку та покажи язик. — Ага — та й не дивувало би мене зовсїм, як би ти своїм язиком хотїв нагнати страху Французам. Та й у тебе пропасниця.

— То не диво — сказав Морґан — так буває тому, хто дре біблїю.

— Так буває — відозвав ся на то доктор — коли ви всї непоправні осли і не маєте на стілько розуму, щоби відрізнити здоровий воздух від троячого, а суху землю від поганого і смердячого як пошесть багна. Менї здає ся дуже можливим — але то лиш така моя гадка, — що вам прийде ся ще добре натерпіти ся, заким позбудете ся тої поганої пропасницї. Чи хочете серед багна сидїти? Я Вам Зільвер, дивую ся. Ви преці не такі дурні, як богато инших, але Ви здаєсь, не знаєте також, чого передовсїм треба для здоровля.

— На нинї булоби вже досить — додав він, давши їм всїм лїку, а они зажили его не як сплямлені кровю ворохобники і морскі розбишаки, але з такою сьмішною покорою, як вихованки дому сиріт. — А тепер хотїв би я поговорити з отсим хлопцем.

І він кивнув байдужно головою в ту сторону як до мене.

Джордж Меррі стояв як-раз в дверох і скрививши ся поликав гіркий лїк, але зараз на перше слово доктора обернув ся нагло і крикнув „Нї“ та закляв в голос.

Зільвер луснув долонею по бочцї. — Мовчи! — гукнув він і став дійстно як лев оглядати ся доокола себе. — Я то собі гадав, докторе — говорив він дальше своїм звичайним голосом — що ви того зажадаєте, бо знаю, як Ви того хлопця любите. Ми Вам дякуємо з всею чемностию за Вашу ласку і спускаємо ся зовсїм на Вас, бо пємо Ваші лїки так, як би то був ґроґ. А менї здає ся, що я знайшов якийсь спосіб, котрий буде для всїх добрий. Чуєте, Гакінс, дасте менї слово чести, що не втечете?

Я охотно зробив то, чого він жадав від мене.

— То постійте-ж докторе — сказав Зільвер — на дворі перед частоколом, а сей моло-

[1]) „Суперкарґо“ есть слово зложене: з латиньского super (над, понад) і анґлїйского cargo (карґо). Се послїдне слово значить тілько що: „тягар“, „набір“. На корабли означає ся сим словом весь набір, який везе якийсь корабель. Той повномочник або надзиратель, що при перевозі набору має его доглядати і відтак відставити его, кому треба, называє ся: „суперкарґом“, особливо тогди, коли при більшім наборі він ще має свого помічника або „карґадора“,

Телеґрами.

Відень 4 марта. Стан здоровля Архікняг. вдовиції Стефанії поправив ся.

Париж 4 марта. Полковник Ганрі визначив вже сьвідків, котрі умовили ся з полковником Пікартом що-до условий поєдинку. Поєдинок відбуде ся мабуть завтра.

Берлин 4 марта. Сойм пруский ухвалив вчера закон кольонізацийпий і етат комісиї кольонізацийної для західних Прус і Познаньщини, при чім міністер Мікель мотивуючи проєкт закона сказав, що малими средствами не вдіє ся нічого супротив Поляків.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістка.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складі виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тїста, цївп для ткачів, решета, рогіжки, маґільниції, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цїпах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

В. Т. в Б.: Готових топірців до палиць не дістанете нїгде, бо їх виробляють лиш на замовленє. Сталеві топірці може Вам зробити ножівник: п. Іван Лаврук (Львів, ул. Боімів, ч. 3.) — мосяжні: Іван Винасек (Львів, ул. Краківска, ч. 5.) Цїни наперед не можна означити, бо зависить від величини топірців, їх форми і скількости. Більше штук разом випаде дешевше. Треба отже умовити ся наперед з фабрикантом. — **Дан. Пир. в Нисм.:** Саджанок глогу на живопліт мабуть нїгде не дістанете, бо то артикул, кот ий у нас дуже мало розходить ся, звістно, що нїхто не буде гліг великій скількости садити в шкілції на то, щоби єму там ріс надармо. Ще найскорше могли би Ви може допитати ся в лїсництві Зассів (західна Галичина, повіт Пільзно). В сїм лїсництві мають на продаж всїлякого рода саджанки (н. пр. аж 50 міліонів штук соснини). Ще найскорше могли би Ви самі собі виплекати саджанки, а в тїй цїли треба би Вам спровадити собі із згаданого лїсництва (докладна адреса: Leśnictwo Zassów pod Czarna, почта в місци) насїнє глогу (за фунт або 50 дека 15 кр.) Можете також рівночасно попросити, щоби Вам подано спосіб, як посїяти. — **Ів. В. Дрогобич:** Щадниця „Рарод. Торговлї" дає що правда 5 процент, але она вже нерадо приймає вкладки, бо за велика сума в щадници могла би остаточно і самій „Народ. Торговли" пошкодити і для вкладаючих також не конче безпечно льокувати свої капітали в товаристві торговельнім. „Народ. Торговля" єсть безпечно солїдна фірма і стоїть нинї добре. Але в торговли буває всїляко. Нехайби лиш хтось із злоби пустив якусь чутку, а всї вкладаючі кинулись нараз відбирати гроші, то в першій лїнії потерпіла би сама фірма. Се і єсть причиною, що „Народ. Торговля" обмежила щадницю, бо не хоче занадто анґажувати ся і ризикувати. Впрочім, коли не помиляємо ся, то і там мабуть постановлено а може вже й зменшено процент. Коли хочете докладнїйше поінформувати ся, то спитайте у філії в Дрогобичи, або віднесїть ся до центральної дирекції у Львові. Львівска каса ощадности дає лиш 4 %.— **В. К. Т. коло Ярославля:** Не знаємо. Але скоро Ви рефлектуєте на бурсу при школї драматичній у Відни, то дайте собі спокій і не думайте о тім. У Відни бурсаків не виховують. Берїть ся лїпше до чогось практичного, коли не хочете чи не можете кінчити дальше наук ґімназияльних. Сама школа ще не навчить артизму, до того треба мати врожденпй талант. На всякий случай учіть ся і то пильно, бо Ви мимо четвертої кляси ґімназ. не вийшли ще, видко поза „Абеце", коли на кореспонденцийній картї адресуєте: „дописатель". Що то за зьвірина? „Дописувателем" (кореспондентом) називає ся той, хто дописує до якоїсь ґазети, подає їй н. пр. якісь вісти де з села або якого міста, а не той, хто видає (редаґує) ґазету; той називає ся, „видавець" або „редактор". Найлїпше, вибийте собі театр з голови, а коли будете старші, то пригадаєте собі, що ми Вам добре радили. Насамперед учіть ся, а на театр (коли вже конче) ще час знайде ся. — **Ів. Брин. Черн.:** 1) Чи здорово, коли в комнатї хорого на груди стоїть через ніч миска з водою? — Вибачте, але се якесь дивне питанє. А на що-ж має стояти миска з водою? Прецї на воду повинен бути збанок (ще лїпше коли накритий), або карафка; а коли хто хоче, щоби вода до митя не була за студена, то найлїпше єї підогріти зрана. Вода в мисцї у вохкій душній хатї може ще лиш збільшати вохкість, а вохкість і для здорових річ не добра. — 2) Яке сьвітло для хорого на туберкули здоровійше: чи сьвічка, чи нафта? — Для самої недуги безпосередно се річ байдужна, бо туберкули не стоять в нїякій звязи з сьвітлом. Инша річ, що взагалї здоровійше: чи сьвітло нафтове, чи сьвічка, при процесї віддиханя? — То сьвітло, котре найменше коптить. Сьвічка взглядно дає більше диму як добре очищена (рафінована) нафта в добре сконструованій лямпі, бо части вугля не можуть в сьвічцї так добре згарати, як в лямпі. — 3) „Педель" значить слуга унїверситетский, оттак як „возьний" при судї. Слово се походить ще з середновічних часів і єсть нїмецкого походженя перероблене на латиньске — bedellus. — **Єгомость в Равличції:** Ви єгомость, коли хочете мати зовсїм докладні інформациї о книжках до фотоґрафованя, то найлїпше віднесїть ся до якоїсь книгарнї. Прецї знаєте, що ми книжками не торгуємо. Кажіть собі прислати катальоґ, або будете і самі вдоволені і нам дасте спокій. Досить, коли вкажемо на се або на то дїло, щоби подати першу поміч, а дальше нехай собі вже кождий сам помагає. Також не досить подати заголовок книжки, але треба ще й автора, бо инакше і книгар Вам не вишукає жаданої книжки. — 2) Що до хемії: Dammer, Handb. d. anorgan. Chemie 3 томи; I. том 20 марок (12 зр.), II. том 1 часть 18 марок 10 зр. 80 кр.; II. том 2 часть 25 марок (15 зр.), III. том 15 зр. А може придасть ся Вам: Bender u. Erdmann Chemische Präparatenkunde I. том 7 зр. 20 кр., II. том 8 зр. 40 кр. — 3) Що-до скорочених слів на войскових картах, то треба ще й знати ся на знаках коло них і аж тогди можна їх зрозуміти; длятого всїх пояснень не можемо Вам дати. Коли хочете знати ся на тих картах, то мусите перестудиювати науку о теренї і картоґрафію: Schl. (Schloss, замок); M. H. (Meierhof, хутір, фільварок); J. H. (Jägerhaus, лїсничівка); Z. O. (Ziegelofen, цегольня); W. H. (Wirtshaus, коршма) і т. д. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

дець буде з сего боку говорити з Вами. Бувайте здорові, сер, а поклонїть ся від нас красненько еквайрови та й капітанови Смолєтови.

Скоро доктор вийшов з хати, вибухла люта сварка, котру доси здержувала лиш грізна постава Зільвера. Зільверови просто закидали, що він собі фальшиво з ними поступає, що робить якусь згоду сам для себе окремо, що зраджує інтереси своїх спільників і тих, що стали єго жертвою — все то закиди, котрі не були безосновні. Єго дволичність в сїм случаю була для мене так ясна, як на долони, і менї не могло то поміститн ся в голові, як він усмирить їх гнїв. Але він був їм далеко, далеко не пара, а єго побіда з послїдної ночи виробила єму незвичайний вплив. Він назвав їх длятого всїх глупими і дураками, сказав, що потреба, щоби я з доктором поговорив, показав їм знову карту і спитав, чи хотять знову зірвати угоду ще того самого дня, коли мають іти шукати за скарбами.

— Нї, до чорта! — крикнув він — аж тогди буде нам можна зірвати угоду, коли прийде догідна пора до того; але аж до того часу, буду все робити для доктора, що лиш зможу, а хоч би менї прийшло ся і чоботи мастити єму горівкою.

Відтак приказав їм розкласти ватру і опираючись одною рукою на моє плече вийшов з хати, успокоївши буканірів більше своїм говоренєм без кінця, як переконавши їх.

— Поволи, хлопче, поволи — сказав він. — В одній хвили кинулись би на нас, як би побачили, що ми біжимо.

Отже ми ішли поволи піском аж до місця, де по другім боцї частокола чекав доктор, і станув, аж ми підійшли так далеко, що можна було вже розмавляти ся.

— Ви менї і сю прислугу не забудете, докторе — сказав він — отсей молодець розповість Вам дальше, як я єму уратував житє і як мене за то скинули з капітана. Коли хтось так близько вітру пливе і так сказати би послїдним віддихом в своїм тїлї грає о своє горло, то Ви би чей за таким промовили яке добре слово, неправда? Зважте, що тепер розходить ся не лиш о моє житє, але й о житє сего хлопця, говорїть длятого по дружному до мене і зробіть менї хоч трошки надії на будучність, змилуйте ся.

Зільвер, лишивши тепер поза собою своїх приятелів і хату з кругляків, став як би не той сам, лице єму нїби трохи запало ся, голос дрожав, а так щиро він ще нїколи не говорив.

— Як то, Джеку, а Ви-ж не боїте ся? — спитав др. Ляйвезі.

— Докторе, я не з тих що боять ся, анї о стілько! — він показав то на пальцях. — Як би я бояв ся, то не казав би того. Але признаю ся отверто і честно, що аж дрожу, коли спогадаю собі на шибеницю. З Вас добрий і щирий чоловік, лїпшого я не видів! А Ви менї не забудете того, що я Вам доброго зробив. Я іду і лишаю Вас самих з Джімом. А Ви і то запишете на мою користь, бо то не мала річ, що я для Вас роблю!

Сказавши то вернув ся він назад, аж вже не міг чути, що ми говоримо, і сїв собі на якімсь пеньку, де став собі посвистувати, обертаючись від часу до часу, то в одну сторону, щоби міг видїти мене і доктора, то в другу, щоби не спустити з ока своїх готових до бунту товаришів, що вештались тепер помежи хатою а ватрою, котру тимчасом розклали, та зносили хлїб і мясо на снїданок.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.